ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση



Μάνθος Κυριακόπουλος, εκλεγμένο μέλος ΔΣ ΔΟΕ με τις Ανεξάρτητες Αυτόνομες Αγωνιστικές Ριζοσπαστικές Παρεμβάσεις Κινήσεις Συσπειρώσεις

Γιάννης Σαμοΐλης, εκλεγμένο μέλος ΔΣ ΟΛΜΕ με τις Αγωνιστικές Παρεμβάσεις Συσπειρώσεις Κινήσεις

Τρία χρόνια έχουν να γίνουν τα συνέδρια των Ομοσπονδιών και στο διάστημα αυτό έχει επιβληθεί κοινωνική κι εργασιακή δυστοπία. Με πυκνές πολιτικές εξελίξεις, την εγκληματική διαχείριση της πανδημίας και τους πάνω από 28.000 θανάτους, την εντεινόμενη επίθεση σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής, το τσουνάμι αντιεκπαιδευτικών αναδιαρθρώσεων, η κυβέρνηση της ΝΔ επιβάλλει αλλαγές στρατηγικού χαρακτήρα.

Κορυφαία αντιδραστικά μέτρα είναι ο ν. Χατζηδάκη που επιχειρεί το βάθεμα της εκμετάλλευσης της εργασίας (κατάργηση 8ώρου, διευθέτηση του εργάσιμου χρόνου – ελαστικοποίηση εργασίας, απελευθέρωση απολύσεων κ.λπ.) και το χτύπημα της συλλογικής δράσης με απροκάλυπτη κρατική παρέμβαση στη λειτουργία των συνδικάτων, την ιδιωτικοποίηση της Ασφάλισης, την επιχειρηματική λειτουργία όλων των κοινωνικών υπηρεσιών και αναγκών (Παιδεία-Υγεία), την ιδιοποίηση όλου του δημόσιου πλούτου (ενέργεια-αγαθά-περιβάλλον) στη λογική της ανταποδοτικότητας και της σχέσης κόστους-

οφέλους. Ένα ακόμα εξοντωτικό μνημόνιο έρχεται να προστεθεί μέσω του Ταμείου Ανάκαμψης με άμεση και έμμεση καταλήστευση του ήδη λεηλατημένου εισοδήματος. Σε αυτό το περιβάλλον εξελίσσεται ο πόλεμος στην Ουκρανία με την εισβολή της Ρωσίας ως κορύφωση των ανταγωνισμών των αστικών μπλοκ, των ολοκληρωτικών μηχανισμών ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ. Ένας πόλεμος που στοχεύει στη διευθέτηση νέων ηγεμονιών στις αγορές, των αγωγών ενέργειας, των σφαιρών επιρροής, για ΑΟΖ, στρατιωτικές βάσεις και εξοπλισμούς και στην επίδειξη ισχύος. Πόλεμος του κεφαλαίου που μαζί με την πανδημία, αποτελούν το νέο πεδίο επίθεσης στον κόσμο της εργασίας.

Σε αυτά τα τρία χρόνια η εκπαίδευση και οι εκπαιδευτικοί έχουν δεχτεί δριμύτατη επίθεση με «βροχή» νομοθετημάτων. Νόμοι-τομές με πλήθος μέτρων που συγκροτούν μια αντιδραστική τομή στην εκπαίδευση, το επιχειρηματικό σχολείο και Πανεπιστήμιο. Οι εκθέσεις ΟΟΣΑ, ΕΕ και ΣΕΒ γίνονται νόμοι που απογειώνουν τους ταξικούς φραγμούς και αποκλεισμούς της νέας γενιάς από τη μόρφωση, κατηγοριοποιούν τα σχολεία, διευκολύνουν την επέλαση των επιχειρηματικών συμφερόντων, τόσο στο περιεχόμενο όσο και στην οικονομική εξάρτηση των σχολείων. Ο νόμος για την ΤΕΕ (μεταγυμνασιακές σχολές κατάρτισης, Πρότυπα ΕΠΑΛ κ.λπ.), Τράπεζα Θεμάτων, ΕΒΕ, εξετάσεις PISA για Γ’ Γυμνασίου και Στ’ Δημοτικού, τα Πρότυπα σχολεία της «αριστείας», δεξιότητες από το νηπιαγωγείο, εσωτερική και εξωτερική αξιολόγηση σχολικών μονάδων και εκπαιδευτικών, «αυτονομία» στη λειτουργία των σχολείων, εξίσωση πτυχίων δημόσιων ΑΕΙ με ιδιωτικά κολέγια συνθέτουν τα κομμάτια του puzzle αλλαγής του DNA της δημόσιας εκπαίδευσης. Από τη μία πλευρά έχουμε μαζική έξοδο χιλιάδων παιδιών με χαμηλές μορφωτικές και κοινωνικές αποσκευές από το δημόσιο σχολείο προς τη φθηνή κατάρτιση και μαθητεία-τσάμπα εργασία για τους εργοδότες και από την άλλη πλευρά όσα αντέξουν από τον εξεταστικό Μινώταυρο σε ένα Πανεπιστήμιο με ένα πτυχίο χωρίς εργασιακά και επαγγελματικά δικαιώματα και όσοι έχουν χρήματα αγοράζουν άκοπα από την «ελεύθερη αγορά» πτυχία των ιδιωτικών κολεγίων και Πανεπιστήμιων. Η Υπουργός Παιδείας, όχι μόνο κομπάζει για όλα αυτά τα μέτρα, αλλά στέκεται παγερά αδιάφορη αν όλα αυτά προωθούνται μετά από ενάμιση χρόνο εγκληματικής διαχείρισης της πανδημίας και τηλεκπαίδευσης στο σχολείο με τα τρομακτικά μορφωτικά και ψυχοκοινωνικά ελλείμματα που συσσωρεύτηκαν στους μαθητές.

Συνδικαλιστικό lockdown και συναίνεση είναι τα πεπραγμένα των ΔΣ ΔΟΕ και ΟΛΜΕ

Την περίοδο που ο κόσμος στέναζε κάτω από την άρνηση ενίσχυσης της δημόσιας υγείας και την οικονομική κρίση, ενώ η κυβέρνηση μοίραζε ενισχύσεις στις Τράπεζες και το κεφάλαιο και η κ. Κεραμέως κατέθετε στη Βουλή τα πιο

αποκρουστικά αντιεκπαιδευτικά νομοσχέδια, την περίοδο που ο Χρυσοχοΐδης απαγόρευε τις συναθροίσεις και τη δράση των σωματείων με την αιτιολογία του Covid, ενώ δυνάμεις καταστολής έκαναν συνεχή πογκρόμ, αυτήν την περίοδο, οι πλειοψηφίες των Ομοσπονδιών έκαναν «lockdown» και στον συνδικαλισμό.

Βρέθηκαν απέναντι στην ανάγκη των εκπαιδευτικών και των εργαζομένων να ορθώσουν το ανάστημά τους, να μην υποταχθούν στο αφήγημα της κυβέρνησης για την πανδημία που χρησιμοποιήθηκε ως όχημα για να περάσουν αντεργατικά και αντιεκπαιδευτικά νομοσχέδια τομές. ΔΑΚΕ/ΔΗΣΥ-ΠΕΚ/ΔΙΚΤΥΟ (ΕΡΑ-ΑΕΕΚΕ)-ΣΥΝΕΚ μάς πρότειναν «να μείνουμε σπίτι». Το ΠΑΜΕ προχωρούσε σε μυστικές και συμβολικές κινητοποιήσεις **και** όλοι μαζί, μας παρουσίαζαν τη μόνιμη επωδό «θα λογαριαστούμε μετά». Αρνήθηκαν τότε τις προτάσεις των Παρεμβάσεων για κινητοποιήσεις αντίστοιχου μεγέθους της επίθεσης που δεχόμαστε. Παρά το γεγονός ότι το σύνολο σχεδόν του πολιτικού και συνδικαλιστικού κόσμου κήρυξαν τότε σιγή απέναντι σ' αυτήν τη δυστοπία, οι εργαζόμενοι -έστω και μειοψηφικά στην αρχή- βρήκαν τρόπους να αντιδράσουν και να διεκδικήσουν, τηρώντας όλα τα υγειονομικά μέτρα. Οι Παρεμβάσεις στάθηκαν στην πρώτη γραμμή αυτών των κινήσεων (Κινητοποιήσεις για υγεία, απεργία σωματείων, Πρωτομαγιά, Πολυτεχνείο, αντιφασιστικά συλλαλητήρια, στην επέτειο της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα και στη δίκη της Χρυσής Αυγής, συλλαλητήρια ενάντια στον αυταρχισμό μετά τα γεγονότα της Ν. Σμύρνης κ.λπ.). Ο οργανωμένος λαός έστειλε τις χουντικού τύπου απαγορεύσεις του Χρυσοχοΐδη και της κυβέρνησης της ΝΔ, στον κάλαθο των αχρήστων. Όμως η πολιτική αγριότητα, ο κανιβαλισμός απέναντι στα κοινωνικές ανάγκες συνεχίζεται. Νέα αντεργατικά και αντιεκπαιδευτικά νομοσχέδια έρχονται να εφαρμοστούν. Θύματα τα δημόσια αγαθά, η παιδεία, η υγεία, οι συνδικαλιστικές ελευθερίες, τα δημοκρατικά δικαιώματα. Θύτες το κεφάλαιο, η ΕΕ, ο ΟΟΣΑ, η κυβέρνηση, ώστε να βγουν κερδισμένοι και σε κέρδη και σε εξουσία. Συνυπεύθυνοι, ο ΣΥΡΙΖΑ και η ψοφοδεής αντιπολίτευση, που συντάχθηκε με το αφήγημα της κυβέρνησης.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο οι εκπαιδευτικοί βρίσκουν τρόπους αντίστασης και διεκδίκησης. Απορρίπτουν με συντριπτικές πλειοψηφίες τις τηλεκλογές της Κεραμέως, για τα Υπηρεσιακά Συμβούλια και την πρώτη απόπειρα εισαγωγής της αξιολόγησης με κλειστά σχολεία. Τη φετινή σχολική χρονιά οι αντιδράσεις στη διάλυση των σχολείων μέσω της αξιολόγησης κορυφώνονται. Αρχικά τα ΔΣ των Ομοσπονδιών υλοποιούν την απόφαση για εξαγγελία της απεργίας-αποχής από έναν βασικό κρίκο της αντιεκπαιδευτικής πολιτικής, την αυταξιολόγηση της σχολικής μονάδας. Η ΔΑΚΕ στην ΟΛΜΕ και η ΔΗΣΥ-ΠΕΚ έχοντας δεσμούς αίματος με την κυβερνητική εξουσία και τα σχέδια αξιολόγησης, αρνούνται οποιαδήποτε συμμετοχή. Ο εκπαιδευτικός κόσμος ξεσηκώνεται. Πρωτόγνωρα ποσοστά απεργίας αλλά και

άρνησης για την υλοποίηση της αυταξιολόγησης και μεγαλειώδη συλλαλητήρια σε όλες τις πόλεις. Ο ν. Χατζηδάκη επιστρατεύεται και η απεργία βγαίνει παράνομη από τα δικαστήρια. Οι συνδικαλιστικές δυνάμεις με αναφορά στον ΣΥΡΙΖΑ, στην πορεία της εξέλιξης των γεγονότων αποδεικνύουν με τη στάση τους ότι ο κυβερνητικός συνδικαλισμός δεν μπορεί να υπερβεί τα όριά του. Εξάλλου και η κυβέρνηση της ΝΔ πάτησε στον νόμο Γαβρόγλου και στις αντιεκπαιδευτικές παρακαταθήκες που η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ τής παρέδωσε. Τρόμαξαν μπροστά στο όπλο της Απεργίας-Αποχής που και οι ίδιοι είχαν συρθεί να υποστηρίξουν και δεν σκέφτονταν παρά πώς να το εγκαταλείψουν απέναντι στην τρομοκρατία της κυβέρνησης, πιο απροκάλυπτα στην ΟΛΜΕ, με άλλο τρόπο διαχείρισης στη ΔΟΕ. Σ’ αυτές τις κρίσιμες στιγμές που θα έπρεπε να επιλέξουν ή να συμβάλουν στις προοπτικές νίκης του εκπαιδευτικού κινήματος ή να υποταχτούν, επέλεξαν το δεύτερο. Εγκλωβισμένοι στη λογική του αναπόφευκτου, στη λογική της ανάθεσης, του κοινοβουλευτικού δρόμου για τα σωματεία, της προτεραιότητας των κομματικών τους επιλογών, απέδειξαν για μια ακόμη φορά ότι μπορεί ο μαζικός εκβιασμός των οξυμένων προβλημάτων να τους οδηγεί κάποτε να υπογράφουν έναν αποφασιστικό αγώνα σε ΔΣ, αλλά γρήγορα θα υποχωρούν ή θα τον ξεπουλούν στις κρίσιμες στιγμές.

Το ΠΑΜΕ από την άλλη, ενώ διακηρύσσει ότι συντάσσεται με την Απεργία-Αποχή, δυναμιτίζει την προσπάθεια των σωματείων να την κηρύξουν από τα κάτω, από τις ΕΛΜΕ, στερεί τη δυνατότητα απ’ αυτά να αποφασίζουν δυναμικά για τον αγώνα τους, όταν η ΟΛΜΕ έχει εγκαταλείψει κάθε είδους σκέψη για την οργάνωση και συνέχισή του. Σε κάποιες ΕΛΜΕ προτείνουν ενιαία κείμενα, σε κάποιες άλλες την αναμονή για μια μελλοντική απόφαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ.

Από την αρχή της πανδημίας μέχρι σήμερα, με ευθύνη κυρίως των παρατάξεων ΔΑΚΕ/ΔΗΣΥ-ΠΕΚ/ΔΙΚΤΥΟ (ΕΡΑ-ΑΕΕΚΕ)-ΣΥΝΕΚ, που αναφέρονται σε ΝΔ, ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ και ΣΥΡΙΖΑ, τα ΔΣ έχουν αποσυρθεί από τα κοινά και τα «δια ζώσης» κι έχουν επιδοθεί σε έναν πρωτόγνωρο διαδικτυακό συνδικαλισμό τού τίποτα. Όχι μόνο η πλειοψηφία των συνεδριάσεων γίνεται διαδικτυακά -ενώ τα σχολεία είναι ανοικτά- αλλά με πρόσχημα την πανδημία, την ώρα που το δημόσιο σχολείο βάλλεται με πρωτόγνωρο τρόπο, οι παραπάνω πλειοψηφίες των ΔΣ αποφεύγουν όλες τις δυνατές μαζικές διαδικασίες συζήτησης, αποφάσεων και κινητοποίησης των εκπαιδευτικών, Γενικές Συνελεύσεις, ολομέλειες προέδρων, περιοδείες στα σχολεία κ.λπ. Και όταν τις πραγματοποιούν, κάτω από την πίεση της ογκούμενης δυσαρέσκειας των εκπαιδευτικών, όπως μετά τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις του Οκτώβρη του 2021, επιδίδονται σε πραξικοπήματα, όπως αυτό στη ΓΣ Προέδρων της ΟΛΜΕ, στις 16/10, όπου οκτώ πρόεδροι άλλαξαν την ψήφο τους προκειμένου να σταματήσει η απεργία–αποχή από την αξιολόγηση. Στις ομοσπονδίες αλλά και σε αρκετούς συλλόγους και ΕΛΜΕ οι εκλογικές

διαδικασίες παραπέμφθηκαν στις καλένδες είτε μέσω παρατάσεων των θητειών των ΔΣ τους από το Υπουργείο, είτε μέσω δικαστικών διορισμών των διοικήσεων. Αντί για οργάνωση του αγώνα των εκπαιδευτικών, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες οργανώνουν περιήγηση ανά την Ελλάδα με την ΑΔΕΔΥ, χωρίς κινηματικό σχεδιασμό, ουσιαστικά για να συσπειρώσουν τις παρατάξεις τους μπροστά στα εκλογικά συνέδρια.

Κρίσιμα νομοσχέδια περνούν χωρίς η ομοσπονδία να συζητά ένα στοιχειώδες πρόγραμμα δράσης για την ανατροπή τους. Σε αυτήν τη γραμμή εντάσσονται η άρνηση επαναπροκήρυξης της Α-Α και η παντελής έλλειψη συντονισμού, οργάνωσης, στήριξης των εκπαιδευτικών απέναντι στις απειλές και τις διώξεις που εξαπολύει κατ' επανάληψη το ΥΠΑΙΘ. Η εκκωφαντική απουσία των ΔΣ των ομοσπονδιών από τον αγώνα ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις των 114 απεργών εκπαιδευτικών, καταγράφηκε ως ακραίος κρατικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός. Το ΔΣ της ΔΟΕ αρνείται να δεχτεί τους ΣΕΠΕ που έχουν διωκόμενους/ες, δεν παρουσιάζεται σε καμία κινητοποίηση συμπαράστασης, βάζει εμπόδια στη νομική τους στήριξη. Ενώ το ΔΣ της ΟΛΜΕ, μετατρέπει την απόφαση στήριξης τους από τη ΓΣ των Προέδρων, σε ανακοίνωση «υπενθύμισης» στους εκπαιδευτικούς ότι η Α-Α έχει κηρυχθεί παράνομη με τον νόμο Χατζηδάκη, κάνοντάς τη να θυμίζει υπουργική εγκύκλιο.

Η πλειοψηφία αυτή κοινοβουλευτικοποιεί τη λειτουργία του συνδικάτου μετατρέποντάς το σε συνδικάτο που θα κάνει μόνο εκλογές χωρίς τη ζωντανή ζύμωση των Γενικών Συνελεύσεων, χωρίς εσωτερική δημοκρατική λειτουργία, χωρίς δράση σωματείου-υπερασπιστή των συμφερόντων των εργαζομένων και της πληττόμενης πλειοψηφίας.

Είναι απόλυτα προσδεμένη με τα βασικά ιδεολογήματα άσκησης της σημερινής πολιτικής, με την πολιτική των κυβερνήσεων και με τα κόμματα εξουσίας, τα οποία υπηρέτησαν όλα τα προηγούμενα χρόνια.

Αυτά τα πεπραγμένα οφείλουν να καταψηφιστούν συντριπτικά στις ΓΣ μπροστά στα Συνέδρια.

Κρίσιμα μέτωπα για το εκπαιδευτικό κίνημα το επόμενο διάστημα

- Η δημιουργία ισχυρού αντιπολεμικού, αντιιμπεριαλιστικού κινήματος απέναντι στους ανταγωνισμούς του κεφαλαίου, ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ, Ρωσίας είναι το πρώτο, επείγον, κρίσιμο ζήτημα για το εργατικό κίνημα. Οι εκπαιδευτικοί οφείλουν να βρεθούν στον δρόμο, να μην αφήσουν τους μαθητές τους να γίνουν κρέας για τα κανόνια τους. Να

απαιτήσουν ειρήνη, καμιά εμπλοκή της Ελλάδας στον πόλεμο, μείωση των εξοπλισμών, κλείσιμο των βάσεων και έξοδο από ΝΑΤΟ και ΕΕ.

- Οφείλουμε να εντείνουμε την αντικυβερνητική πάλη για την ανατροπή της κυβέρνησης της ΝΔ και της αντιδραστικής πολιτικής κεφαλαίου-ΕΕ-ΝΑΤΟ διαμορφώνοντας μαζικούς όρους που να υπονομεύουν οποιονδήποτε επίδοξο κυβερνητικό διαχειριστή της.
- Η ακρίβεια και οι επείγουσες αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις σε αυτήν την περίοδο, που οι στρατοκράτες επιβάλλουν λεηλασία του εργατικού εισοδήματος, είναι εξαιρετικά κομβικά ζητήματα. Το εκπαιδευτικό κίνημα χρειάζεται να τα θέσει στην προμετωπίδα των διεκδικήσεών του και να μην αφήσει ο πόλεμος να γίνεται το άλλοθι για εκτόξευση της ακρίβειας και καταλήστευση του παραγόμενου πλούτου, εγκλωβισμού των εργαζόμενων και της νεολαίας στα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης στο όνομα μιας δήθεν «εθνικής στρατηγικής».
- Καθοριστικό για τις ΓΣ και τα εκπαιδευτικά συνέδρια είναι η χάραξη γραμμής ανατροπής της αντιεκπαιδευτικής πολιτικής στο σύνολό της, από την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας και την ατομική, την τράπεζα Θεμάτων και την ΕΒΕ, τις εξετάσεις PISA, μέχρι όλο το αυταρχικό, ιεραρχικό μοντέλο σχολείου του ν. 4823/21, με στόχο την ανατροπή του μοντέλου του σχολείου της αγοράς. Η μάχη ενάντια στην επίθεση στα μορφωτικά δικαιώματα των παιδιών είναι μάχη για το συνολικό μορφωτικό περιεχόμενο του σχολείου και πρέπει να δοθεί από τη σκοπιά της ανατροπής και όχι της «διόρθωσης» ακραίων εκφράσεων των αντιεκπαιδευτικών μέτρων π.χ. διόρθωση στην ΕΒΕ κ.λπ.
- Να αποφασιστεί τώρα η προκήρυξη νέας Απεργίας Αποχής ενάντια συνολικά στην αξιολόγηση από τα πρωτοβάθμια σωματεία ώστε να ακυρωθεί η φετινή αξιολόγηση της σχολικής μονάδας και να προετοιμαστεί η αντίσταση των εκπαιδευτικών από Σεπτέμβρη με αποφασιστικό αγωνιστικό και απεργιακό σχέδιο και πανεκπαιδευτική διεύρυνση, ικανά να επανασυσπειρώσουν το αγωνιστικό μέτωπο όλων των εκπαιδευτικών.
- Η μη εφαρμογή και κατάργηση του νόμου Χατζηδάκη αποτελεί όρο για να συνεχίσει να υπάρχει ταξικό αγωνιστικό συνδικαλιστικό και εργατικό κίνημα. Έχει τεράστια σημασία, λοιπόν, να οργανωθεί ο αγώνας αυτός τόσο στην πορεία όσο και στις αποφάσεις των συνεδρίων των ομοσπονδιών. Ο νόμος αυτός πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του από το συνδικαλιστικό κίνημα και ταυτόχρονα να μην εφαρμοστεί στα όσα προβλέπει για την εκδήλωση απεργιών και αγώνων γενικότερα όσο και για τη λειτουργία των συνδικάτων (ηλεκτρονικές διαδικασίες σε Γενικές Συνελεύσεις και αρχαιρεσίες και στην εγγραφή στο συνδικαλιστικό Μητρώο-ΓΕΜΗΣΟΕ).
- Ο αγώνας για μόνιμη και σταθερή δουλειά, μαζικούς διορισμούς, μονιμοποίηση όλων

των αναπληρωτών με βάση πτυχίο και προϋπηρεσία και κατάργηση του προσοντολογίου χρειάζεται να μπει στις αποφάσεις των Συνεδρίων. Το εκπαιδευτικό κίνημα δεν πρέπει να επιτρέψει την εναλλαγή από την εργασία στην ανεργία που σημαδεύει τις ζωές της νέας γενιάς, των νέων εργαζομένων.

Οι πλειοψηφίες των ΔΣ ΔΟΕ-ΟΛΜΕ, με πλήρη υποταγή στο κυβερνητικό αφήγημα, επιλέγουν την ταύτιση με το ΝΑΤΟϊκό άρμα και τους φασίστες της Ουκρανίας που χαιρετούν στην ελληνική Βουλή. Τη στιγμή που κάθε αίτημα για αυξήσεις στους μισθούς, συντάξεις, δικαιώματα, προσκρούει στη σκιά του πολέμου και της πανδημίας από τη μία και από την άλλη στα μνημόνια και το δημοσιονομικό σύμφωνο της ΕΕ, παίρνουν θέση συμμόρφωσης και αποδοχή τους, περιορίζοντας τις οικονομικές διεκδικήσεις στα όρια του μνημονιακού πλαισίου. Ουδέποτε τοποθετήθηκαν συνολικά ενάντια στο μοντέλο του επιχειρηματικού σχολείου και τη σύνδεσή του με τις ανάγκες της αγοράς. Στη μάχη ενάντια στην αξιολόγηση αρνούνται την επαναπροκήρυξη νέας Απεργίας-Αποχής αναγνωρίζοντας στην πράξη τον ν. Χατζηδάκη. Οι δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού ΔΑΚΕ, ΔΗΣΥ-ΠΕΚ και ΣΥΝΕΚ-Αυτόνομου Δικτύου στα λόγια καταγγέλλουν τον νόμο. Ενδεικτικό σε αυτό, είναι η στάση τους στη ΔΟΕ και η γενικότερη επιδίωξή τους να μην υπάρξει κατεύθυνση στους συλλόγους για μη διεξαγωγή ηλεκτρονικών αρχαιρεσιών και η άρνηση να γίνουν τα Συνέδρια στο τέλος των δύο χρόνων, όπως καταστατικά προβλέπεται, με ταυτόχρονη απεύθυνση στα δικαστήρια για τον διορισμό τους. Η παραπάνω πλειοψηφία στα ΔΣ ΟΛΜΕ-ΔΟΕ συνηγορεί στη διατήρηση της ομηρίας χιλιάδων νέων εκπαιδευτικών στο καθεστώς της αναπλήρωσης και της ωρομισθίας, στη συλλογή προσόντων, χωρίς τους αναγκαίους μόνιμους διορισμούς που αποτυπώνονται στις φετινές προσλήψεις 50.000 αναπληρωτών και τις χιλιάδες συνταξιοδοτήσεις. Αφού απέναντι στην κυβερνητική επίθεση οι ΔΑΚΕ-ΔΗΣΥ/ΠΕΚ επιμένουν να υπονομεύουν το βασικό πτυχίο και τα εργασιακά δικαιώματα που απορρέουν από αυτό καθώς και την προϋπηρεσία. Μαζί με ΣΥΝΕΚ/Αυτόνομο Δίκτυο αρνούνται έναν πραγματικό αγώνα που να ενοποιεί όλα τα παραπάνω και χρησιμοποιούν τη νέα γενιά εκπαιδευτικών και τα αιτήματά της μόνο επικοινωνιακά.

Η «οργάνωση του αγώνα» από τις παραπάνω δυνάμεις στην καλύτερη των περιπτώσεων περιλαμβάνει τη λογική απλής περιγραφής της κατάστασης, ανάδειξης επιμέρους πτυχών που αντί για πραγματικούς αγώνες ανατροπής, «αντιμετωπίζεται» με αποσπασματικές, «χαμηλής έντασης» κινητοποιήσεις κάτω από την ομπρέλα της ΑΔΕΔΥ. Σε αυτήν την κατεύθυνση, περισσότερο διαχείρισης της οργής των εκπαιδευτικών και λιγότερο επιδίωξης ανατροπής συνολικά της αξιολόγησης, κινήθηκε και η αξιοποίηση της τακτικής των «κοινών πλαισίων».

Στην ίδια γραμμή και παρά τις διαφοροποιήσεις σε επίπεδο ΔΣ ομοσπονδιών, συντάχθηκαν και οι δυνάμεις της ΑΣΕ-ΠΑΜΕ αφού το αίτημα για επαναπροκήρυξη έμεινε μόνο «στα χαρτιά». Δεν συνέβαλαν καμιά στιγμή στον απαραίτητο συντονισμό Συλλόγων και ΕΛΜΕ, αντίθετα επέκριναν τα σωματεία που προκήρυξαν απεργία αποχή. Παραμέναν ένθερμοι ακόλουθοι της γραμμής «βγάλτε τα συμπεράσματά σας για τις εκλογές» και των συντονισμών προβολής τους, ενώ στην πράξη σφύριξαν υποχώρηση στο όνομα των συσχετισμών.

Μπορούμε να αλλάξουμε το τοπίο της ταξικής πάλης

Από αυτή τη σκοπιά είμαστε με το αντιπαράδειγμα των 22 εκπαιδευτικών σωματείων, που όσο και αν λοιδορούνται ως λίγα (!!!), όρθωσαν το ανάστημά τους απέναντι στα πραξικοπήματα και την υποχώρηση του κυρίαρχου συνδικαλισμού, τον αυταρχισμό και την τρομοκρατία των διώξεων, επαναπροκήρυξαν την απεργία αποχή ενάντια στην αξιολόγηση. Διεύρυναν τον συντονισμό, τις πρωτοβουλίες δράσης και αγωνιστικού σχεδιασμού και με άλλα εκπαιδευτικά και εργατικά σωματεία ενάντια στα αντιεκπαιδευτικά, αντεργατικά μέτρα της κυβέρνησης, με αντιπολεμικές πρωτοβουλίες.

Απευθύνουμε κάλεσμα διεύρυνσης της κοινής δράσης με όλες τις δυνάμεις του κλάδου που αναφέρονται στο όνομα του αγώνα, να συνταχθούν με αυτή την γραμμή αγώνα και την επαναπροκήρυξη της απεργίας αποχής που χάραξαν τα πρωτοβάθμια σωματεία χωρίς αναμονή και υποταγή στη στάση του κυρίαρχου συνδικαλισμού. Με εμπιστοσύνη στον κόσμο της εργασίας και της εκπαίδευσης να χαράξουμε και να προβάλουμε έναν ενιαίο αγωνιστικό σχεδιασμό με διαδηλώσεις απεργίες που δεν θα περιμένουμε πότε θα τους εξαγγείλει η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ.

Οι αγώνες των τελευταίων ετών, που δεν ήταν λίγοι, ούτε στερούνταν μαζικότητας, δεν μπόρεσαν να ανατρέψουν βασικούς αντεργατικούς νόμους διότι απαντούσαν τακτικίστικα και κατακερματισμένα, από τη σκοπιά της υπεράσπισης «των παλιών κατακτήσεων» και όχι της διεκδίκησης των νέων αναγκών μας. Αγώνες που δεν θα είναι χαμηλής πτήσης στα όρια των απογευματινών συλλαλητηρίων διαμαρτυρίας με τα μάτια στραμμένα στις κάθε λογής εκλογικές κάλπες, αλλά θα κλιμακώνουν την πάλη, με πανεργατικά χαρακτηριστικά δημιουργώντας όρους νίκης. Εκεί θα κριθούν όλες οι δυνάμεις! Οι κυρίαρχοι, το κεφάλαιο και το πολιτικό προσωπικό του, ανασυγκροτούν το σύστημά τους διαλύοντας την εργασία, την κοινωνία, τη ζωή μας. Εμείς χρειάζεται να ανασυγκροτήσουμε τα δικά μας «εργαλεία», να δημιουργήσουμε το δικό μας αποτελεσματικό κίνημα, για να πάρουμε πίσω όσα μας έκλεψαν, να διεκδικήσουμε όσα μας ανήκουν.

Μια βασική προϋπόθεση για να ανοίξει ένας τέτοιος δρόμος είναι η ανατροπή των συσχετισμών στα επικείμενα Συνέδρια των Ομοσπονδιών και η συνέχιση της αποφασιστικής ενίσχυσης των Παρεμβάσεων.

Το ρεύμα των Παρεμβάσεων βρίσκεται σε κρίσιμη καμπή, όπως και όλο το εργατικό και εκπαιδευτικό κίνημα. Η κοινωνία μας ζει πρωτόγνωρες καταστάσεις που απαιτούν από τον συνδικαλισμό να αποδείξει την αξία χρήσης του. Οι έκτακτες εξελίξεις της πανδημίας και του πολέμου, της τεράστιας καπιταλιστικής κρίσης, η πολύπλευρη κρίση του ίδιου του εργατικού κινήματος, οι απαιτούμενες απαντήσεις γεννούν προβληματισμούς σε όλα τα ρεύματα του αγωνιζόμενου κόσμου. Επαναφέρουν στη συζήτηση παλιές τακτικές συμμαχιών που ηττήθηκαν, σπρώχνουν σε αξιοποίηση αντίστοιχης ιστορικής εμπειρίας που έμεινε ανολοκλήρωτη, σε αναζήτηση και συγκρότηση νέων μορφών και δρόμων δράσης. Πρόκειται για μια αναγκαία συζήτηση που για να είναι κινηματικά χρήσιμη πρέπει να γίνει ανοικτά, συνολικά και χωρίς αγκυλώσεις στα ειωθότα. Μια συζήτηση που δεν θα μας μετατρέπει στο αριστερό άκρο ενός ξεπερασμένου, υποταγμένου συνδικαλισμού, εταίρου της κυβέρνησης και τελικά εχθρικού προς τα εργατικά συμφέροντα. Όταν τα δικαιώματα και η ίδια η ζωή μας μπαίνει στην κλίνη του Προκρούστη προς όφελος των κερδών του κεφαλαίου, είναι όσο ποτέ αναγκαίο οι εργαζόμενοι να πάρουν τις τύχες τους στα χέρια τους και να βγουν αποφασιστικά και μαζικά στο προσκήνιο.

Στη νέα περίοδο θα δοκιμαστεί και το ρεύμα των Παρεμβάσεων. Συνειδητοποιεί κανείς, ότι το σημερινό «επίσημο συνδικαλιστικό κίνημα», όχι μόνο δεν αποτελεί την απαντοχή και την πρωτοπορία της εργατικής τάξης, της νεολαίας και των ανέργων αλλά στην καλύτερη περίπτωση την... βραδυπορία του. Απέδειξε ότι σε πολιτικές στιγμές, σε συνθήκες παροξυσμού της ταξικής αναμέτρησης και ανάγκης κλιμάκωσής της, διαλέγει μια στάση απόλυτα συστημική. Κάποτε διαπραγματευόταν με την κυβέρνηση για να ενσωματώνει τη διαμαρτυρία των εργαζόμενων, στα πλαίσια της ασκούμενης πολιτικής. Στις σημερινές συνθήκες όξυνσης της καπιταλιστικής επίθεσης τέτοια περιθώρια δεν υπάρχουν. Ή μάχεσαι ή πεθαίνεις. Ο επίσημος συνδικαλισμός έχει ηττηθεί ταπεινωτικά. Το ζήτημα είναι να μην μας πάρει στον τάφο του. Γι’ αυτό χρειάζεται να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για την ταξική ανασυγκρότηση των συνδικάτων, για την αλλαγή των συσχετισμών που δεν θα μετριέται μόνο με περισσότερες θέσεις στα ΔΣ αλλά θα έχει ως μέτρο τη μαζική, αγωνιστική κινητοποίηση των εργαζόμενων και τον ορισμό των αγώνων τους από την αρχή έως το τέλος, την εργατική δημοκρατία, ένα άλλο εργατικό ήθος στη συνδικαλιστική παρέμβαση και την αγωνιστική πρακτική, με στόχο τη συνολική ανατροπή της επίθεσης, μέσα από αποφασιστικό, αγώνα διαρκείας, όλων των εργαζομένων, ανέργων, νεολαίας, με πολιτική και οργανωτική ανεξαρτησία από κράτος και καθεστωτικές πολιτικές.

Σ’ αυτήν την κατεύθυνση, με νύχια και με δόντια, πρέπει να οργανωθούν διαδικασίες βάσης, να αντληθούν δυνάμεις από τον ίδιο τον κόσμο με αναγέννηση των συλλογικών διαδικασιών και της δημοκρατίας τους με Γενικές Συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα, με τον πραγματικό συντονισμό των ΕΛΜΕ και των Συλλόγων, τον συντονισμό με τον αγωνιζόμενο κόσμο δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Να μην επιτρέψουμε ξανά στον κυβερνητικό συνδικαλισμό να μετατρέψει τις ομοσπονδίες σε βαρίδι αναμονής, σε εγκάθετο συνδικάτο τύπου ΓΣΕΕ, που έχει περάσει στο στρατόπεδο του ταξικού αντιπάλου. Να μην αφήσουμε να μετατραπεί το σώμα των αντιπροσώπων των ΓΣ σε εποχούμενο κομματικών αποφάσεων. Αυτές είναι οι προϋποθέσεις που οφείλουμε να χτίσουμε γοργά, τροφοδοτώντας και προετοιμάζοντας τις επόμενες κρίσιμες αναμετρήσεις.

Όταν η εποχή της αγριότητας **της κοινωνικής κόλασης, των πόλεμων του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, της πανδημίας, της ακρίβειας και της φτώχειας σημαδεύουν τη ζωή του καθενός μας… Τότε οι εκπαιδευτικοί οφείλουμε να απαντήσουμε στα λόγια και στην πράξη: αποφασιστικός, οργανωμένος, συλλογικός, αγώνας από μαχόμενα, δημοκρατικά συνδικάτα!**

Μπορούμε να τους ανατρέψουμε! Ο λαός σώζει τον λαό!

☆ Το παραπάνω άρθρο περιλαμβάνεται στο 15ο τεύχος του Σελιδοδείκτη που κυκλοφορεί!

Πηγή: selidodeiktis.edu.gr